

дарове в ръка, всички се стичаха към местото, където се надяваха, че ще видят благоверния самодържец и младата му съпруга. Жителите на всички околни заселки: отроци и парици, серби от близкия град, които отиваха на панаир, всички се отбиваха от пътя си и тичаха да приветствуват младата царица, която с нежната си миловидност бе успяла вече навсякъде да завладее сърцата на людете, сред които се бе явила.

Заградиха ги, отначало несмело, после по-дръзко, като трупаха пред краката им скромните си дарове: кошници с грозде, с прясна риба, восьчни пити, свиленовезани ръкави. Един момък пристъпи и поднесе малък, сивобял сокол, който не се плашеше от людете и спокойно остана връз свитата десница на Анна. Жените се притискаха в гъста редица и не можаха да откъснат очи от скромната облечена, дребничка, суха жена, която казвала, че била тяхната царица. Лек шъпот се понес от ухо на ухо:

- Какъв мъдър ход има и какъв срамежлив глед...
- Колко е млада, колко е мъничка, като дете, с тия черни плитки около главата, с тия ясни очи, сякаш херингум...

Анна се движеше усмихната между людете, подаваше милостиво малката си десница, разпитваше ги на родния им език за поминъка, за домашните им грижи. Млади и стари коленичиха, целуваха края на рубата ѝ, в горещо обожание, в ~~гореща~~ преданност. Тъпите се трупаха все по-гъсти и безбройни. Панаирът бе забравен. Панаирът бе там. Сред зелените ливади се ~~раслаха~~ ^{засъм} трапези, екнаха гайди, извикаха се буйни хора. Младежите се пръснаха из околните зъбели да донесът дърва, старите стъкваха огън с прахан и огниво, жените нанизаха на букови шишове кебапа, приготвен за панаира, пресни пити се разчулиха в мамещо благоухание, сирене се извади със зелен чесън, зарзали, малини и ягоди се изсипваха от малки кошнички.

Българите все още не можеха да хванат вяра, че между тях са